

Előfizetési ár

Házhoz hordva:

Egész évre 8 kor.
Félévre 4 »
Negyedévre 2 »

Postán küldve:

Egész évre . . . 9 kor. — fill.
Félévre 4 » 50 »
Negyedévre . . . 2 » 30 »
Egyes szám ára 20 fillér.

Selmeci Újság

Társadalmi hetilap

Megjelen minden csütörtökön.

Szerkesztőség:

Pécs Antal-utca 41. szám.

Kiadóhivatal:

hova az előfizetések és hirdetések küldendők: Kossuth Lajos-tér 4. Zárda épület.

Apró hirdetések díja szavanként 4 fillér, vastagabb betűkkel 8 fillér.

Főmunkatársak:

A főiskola hallgatói

Felelős szerkesztő:

Wagner László dr.

Kiadó- és laptulajdonos:

Grohmann Gyula

A lap tiszta jövedelmének 25 százalékát a „Főiskolai-Kör Otthona“ javára fordítjuk.

Előfizetési felhívás.

Uj negyedév küszöbén állunk!

Lapunk nem üzleti vállalat. Tábor, melyet a lelkesedés toborzott össze. Erkölcsi alapon egyesülése azoknak, kik a közjóért önzetlenül tudnak harcolni — félelem nélkül.

A katonák kétfélék. Egyik fajta eszével száll sikra, a másik pénzzel segíti azokat, — előfizet. Amazok kevesen vannak, de lelkesebbek, emezek többen és kevesebb erővel bírnak. A háborúhoz pénz kell, ez a legfőbb munició.

Legnagyobb hős a kiadó.

Szerkesztő és munkatársak zsold nélkül harcolnak az első sorban, az előfizetők pénzt adnak, de páholyból nézik a szép harcot. A kiadó huzza a munició szekeret s ha kifogy tartalma, a pénz, magáéból pótolja, — ráfizet.

Ott van a csatasorban — puska nélkül. Mindenki üt rajta.

Lelkesedése óriási. Azt mondja nehezebb szekeret szivesebben huzna. Szidja azt a közönséget, amelyik a harcot messziről veszély nélkül —

ingyen nézi. Folyton buzdit, kiabál: győzni fogunk, győznünk kell.

A sötétség ellen harcolunk. Még sötét van. A világosságból mindenkinek, ellenségeinknek is haszna van.

Kartács a röpke szó, ezt ingyen kapjuk, az ágyú az újság, ez sokba van, a pénz csak erre kell.

A katona mig katona koldulni nem tud, mi sem tesszük, csak katonát — előfizetőt toborzunk. Az ágyúra több pénz kell.

A közjóért harcolunk szívvvel és lélekkel. Munióit kérünk — többet.

Nálunk nincsen delegáció. Ágyúból kartácsal a sötétségre, nem verebokra lödözünk.

A szerkesztőség.

Madarászás.

A madárfogást léppel talán már mindenki látta. Nagyon érdekes mulatság. Azok, akik azzal foglalkoznak, mondják, hogy hasznos is. A fogoly madár nekik énekel, ha eladják, — másnak. Meg is lehet enni.

Léppel bekennek egy esomó pál-

cikát otthon, azzal kimennek az erdőbe. Ott elővesznek egy száraz bokor fát, beszurják a földbe és szépen rárakják a lépvesszőt. Közébe kedvenc kórót tesznek, a bokor alá pedig csalogató himet.

A madár gyanutlanul szálldogál, hallja a himet, látja a kórót, leszáll a bokorra és — ott ragad. A furfangos madarász babusgatva szedi le a fáról és berakja szépen a kalitkába.

Legjobban szeretik az éneklőket és vezetőket. A vezetőkből csalogatók, hívók lesznek.

Az élelmesek rájöttek, hogy léppel embert is lehet fogni. Az ember sokkal szelidebb, hamarabb rámeleg a lépre, csak a lépet kell jól megválogatni. Az ilyen madarászás is mulatságos s közérdekű ügyekben néha üdvös is. A kalitkába fogott emberek szépen s ami fő, egyformán énekelnek. Az emberek nagyon tanulékonyak, rigó természetűek.

Rigót fogni már nem szabad, Embert még lehet.

Ez a madarászás országszerte divatban van. Nagy urak is csinál-

A branyiszkói hős pap.

Az 58-ik évfordulóra, — 1907. febr. 5-re.

Siet a honvéd, csikorog a hó,
Egyszer csak utját állja Branyiszkó . . .
»Tovább, tovább! — fel a hegytetőre,
Ott szól az ágyú . . . Honvéd, előre!»

Tüzel a német s a tüze rombol . . .
A magyar zászló kidől a sorból . . .
»Krisztus keresztje mért volna nálam,
Ha nem zászlónak . . . Honvéd, utánam!»

Szuronyt szegezve s' éljent harsogva
Tör a honvéd fel a hegyoromra.
Amerre mennek — vérpiros a hó,
Mikor megállnak — övük Branyiszkó.

Megy az új püspök fel Branyiszkóra,
Körül az áldást le onnan szórja,
Hiveit áldja, egész megyéjét,
Magyar földjének minden szegényét.

Midőn fordul a multon tűnődve:
A honvéd-pap ott áll előtte
S nyujtja feléje győztes keresztjét . . .
»Áldd meg a népet — áldd ezzel is még!»

Zalár József,

Heves vármegye ny. alispánja.

Az ablakos célnál.

— A »Selmeci Újság« eredeti tárcája. —

Írta: Ö.

»Ablóki spravia!« megy, mendégél Janó ablaküveget kínálva faluszerte: »Oblokot csinyáltasanak!« mig annyit nem szerez, hogy elveheti majd otthon, falujában a szivszakadva reá várakozó Zuskát.

Az utmenti árokszélen való pihenés közben pénztét összeszámolva, épen háromszáz koronája volt. Megirta anyjának az örömhirt és egyben meghagyta azt is, hogy készülődjenek a lakodalomra, mert otthon lesz mire elfogy a hátáról az üveg. Most szerzett egy új terhet, ezt adogatva el utjában igyekezik hazafelé.

A magyarul megirt levelet pénze mellé tüszőjébe gyűrve indult Janó a legközelebbi falunak, ahol levelét postára adhatja. Utóbb ez a levél szolgált utbaigazításul. A rajta levő cím segítségével könnyű volt annak idején hozzátartozóit felkeresni.

R . . . falu határába érve nagy szomjúságtól gyötörve leült Janó a faluvégi »epreskút« mellé a gyepré. Járt ő már itt sokszor gyerekkorában az apjával, mikor mint csepűhaju kis »klapec« kísérte az öre-

get Gömörből Hevesbe. Akkor meg volt még a nagy, fekete szemü epret termő fa a kút mellett, amiről elnevezték. Arról volt ez ő rá nézve nevezetes, hogy hivatlan vendégként ez alatt lakmározva egyszer, elpántolták a fához több jogot formáló parasztyerekek és úgy bemázolták eperlével, hogy futtában ördögnek nézték a falubeliek. Csodálatos maskara is lett a szegény kis tótból, lengő csepűhajjal környezett kékes-vörös arcával, mikor úgy ördögöt kiabálva maguk előtt kergették a lelketlen fiúk.

Gömörben a Tátra csúcsaira vetette mindig búcsúzó tekintetét úgy husvét táján Janó, mikor erre Heves felé indultak, annak idején még gyalogszerrel. Itt, a kék Mátra erdein felejtette szemét és esti pirban égő völgyein, mikor megpihenve az epreskút mellett Zuskája kék szeméire gondolt, melyek épen olyan mosolygóságok, mint a Mátra vidéke és épen olyan hívogatóan intenek, mint a »Kékes« erdeje, mikor csalogatja a kút mellől: »Indulj Janó, huzd fel tengerlépő csizmádat; és hip-hop! hegyen völgyön át . . .»

Indul is a Janó. Hívja a Mátra, viszi a szive, de felemelkedve nehéz terhével a gyepről, visszazökken a földre.

ják, a lépét néha nyers kappanba rakják s nem sokat törődnek, ha hasáb számra irnak kappanról, ebédéről kritikát az ujságok. A mi városunkban is régen divik az ilyen madarászás. A lép itten nagyon ragadós. Az új polgármester ügyes ember, már ő is csinálja. Az éneklőket, vezetőket babusgatva fogdossa.

Beszéljünk nyíltan. A rendkívüli közgyűlés után vendégségbe hívta magához a vezető férfiakat. Nem a jóbarátok voltak együtt, hanem a párttal, hivekkel rendelkezők. Városi ügyeket hánytak-vetettek meg ottan, poháresengés mellett. Madarászás volt, annak minden ismervét magán viselte. Sikeres-e? megtudjuk.

Nem helyeseljük. Még akkor sem, ha a kitűzött cél jó. Tudjuk, hogy ez, ősi szokás, udvariassági ténykedés is, biztosak vagyunk abban is, hogy a lép árát nem a közönség fogja fizetni, jónak még sem tartjuk.

A közérdek szempontjából az ilyen madarászás azért veszedelmes, mert *a véleményeknek ily módon való kialakulása azoknak helyességét nem biztosítja*, s a vezetők által alkotott rossz vélemény egész pusztítást képes véghez vinni.

A szellemi, hivatali és anyagi despotizmus a mi városunkban olyan nagy, a szolgálai gondolkodás annyira kifejtett, hogy a vezető férfiak által jóhiszeműen alkotott felületes és téves véleményt egy egész közönség vakon és gondolkodás nélkül elfogad pusztán azért, mert a vezető ember tartja azt jónak.

Sok vezetőnek az a hibája, hogy

véleményét mindig jónak és helyesnek tartja, azt leközli, hivei meghallják és kész a veszedelem. A közvélemény mesterségesen alakul ki s azzal szembeszállni, ha rossz, kevés embernek van bátorsága. A rossz megmarad rossznak.

A madarászás, ha okos ember önzetlenül csinálja üdvös célok érdekében, ideiglenes javulást eredményezhet ugyan a helyzetben, de a vége nálunk mégis esés lesz, mert a lekötött erkölcsi erőket megbénítja.

A férfias, egyenes út a legüdvösebb. Ha jó a cél, kockázattal nem is jár. *Az igazságnak, jónak saját erejénél fogva kell győzni, az nem szorul a vélemények mesterséges kialakítására.*

Az eszméket és közelebbi célokat korán és megfelelő helyen a nyilvános bírálásnak kell átengedni. A közgyűlési teremben nemcsak szavazni, de vitatkozni is kell. A szavazatokat nem madarászással, de meggyőzésutján ajánlatos összehozni.

Abból, hogy a közönség önállósággal nem bír, nem az következik, hogy felette gyámkodjunk, hanem az, hogy önállóságra szoktassuk. A gyermeket tanítani kell járnai.

A polgármester okos s úgy látjuk elég erős ember is, ezért reméljük, hogy kritikánk bántani nem fogja. Ettől csak a gyengék félnek. Nekünk nem lehet célunk a gyengeséget hallgatással támogatni.

Jót akarunk.

Vihnye.

A bérleti ajánlat tehát nem lett elfogadva, a fürdő sorsa felett azonban döntés nem történt. Ez évben még

házilag lesz kezelve — idegen ember által, kinek díjjai a változás megtakarításából lesznek fedezve. Ez már haladás.

A közgyűlés majdnem egyhangulag és vita nélkül állapította meg a bérleti ajánlat elfogadhatatlanságát. Az, hogy miért kellett ezen egy félévig tanakodni, rejtély marad. A késedelmeskedésből eredő kárunkat a törvényhatósági bizottság számlájára kell írunk.

A polgármester kijelentette, hogy még most is az eladást tartja a városra nézve legelőnyösebbnek, mi még most is osztjuk véleményét. Az állásfoglalás komolyságában nincsen okunk kételkedni, mégis kiemeljük, hogy a döntésnek még e nyár folyamán kell megtörténnie, mert az újabb késedelem a tervnek 1908. év tavaszáig való kivitelét veszélyezteti s a befektetések elmaradásából eredő kár akkor már nagy értékcsökkenést eredményezne.

A fürdő magánkézben haszonhajtó vállalat. Ez kétségtelen. Mozgalmat kell indítani, hogy azt a város polgárai vegyék meg úgy, hogy a haszonban minél többen részesüljenek. Be kell bizonyítani, hogy az eladás nem lehetetlenség, ha komolyan akarjuk. Ha ezt csináljuk, a fürdő a városé marad, annak hasznait a város polgárai fogják élvezni és nem idegenek. Minél többen, annál jobb. Emelkedni fog az egyéni jólét, javul a város gazdasági helyzete. A közterhek csökkennek, a létezők viselése meg lesz könnyítve.

Arról, hogy a pénz szét ne szaladjon, a törvényhatósági bizottságnak kell gondoskodnia. Ez nem lehetetlen dolog.

Talán meggondolta magát, hogy hiszen nem is olyan hirtelen megy az. Eltelik addig még pár hét, míg újra a Tátrával találva magát szemben megfordul valahol a »Bikk« gerincén, s onnan integet vissza a »Kékes« felé: Itt vagyok már, Isten veled! Köszönöm, hogy úgy megbiztattál, mikor olyan nagyon vágyódtam haza, hol Zuszka kék szemei mosolyognak, mint Hevesben a te erdő, hegyed, völgyed. A terhét tartó átalvetőt úgy látszik igazgatva, le nem tudja venni szemét a Mátráról. Néz, néz meredten a hegység felé, mint aki onnét várja üdvösségét, avagy ott látja vesztét.

Bizony vesztét látta, a halál jött vele szemben.

Másnap reggel az epreskút felé tartva az r . . . i lányok, mert ennek van itt legjobb vize, megmerítve csörgős korsójukat, odakiáltottak egymásnak: »Ahun a kis tót! De megszege a nyakát! Talán bizony meghót?! Kétszer se mondom, hogy nem . . . « Így felelgettek egymásnak a lányok, azzal szinte megborzongva a csak tréfásan kiejtett rémes gondolattól, nagy sietve hazaszaladtak. Csakhamar elfeledték a sok nyári dologban szegény Janót.

Estére vigan csörgetve korsójukat hancurozva siettek ismét a lányok az epreskútra. Jobban alszik, szebbet álmodik, aki annak vizét issza lefekvés előtt.

Egyszer csak szaladnak a lányok a kúttól nagy sikoltozva be a faluba: »Még most is ott ül a tót! — Kicsoda? — A kis tót.«

Janó, a holt Janó csakugyan ott ült még este is. Olyan meredten nézett megüvegesedett szemével a Mátra felé, mintha keresztül akarna látni rajta. Mosolyog. Csak azért nem mondom, hogy kacag, bár így festhetnék a kacagást, mert a holtak nem szoktak kacagni; csak mosolyogni tudnak.

Janónak kivirítanak szájából hófehér fogai, mint aki vigan, szivből, vagy örült keservében kacag. Bizony mindegyikre lett volna oka, ha keresztül láthatott volna a Mátrán, oda abba a kis faluba, amelynek hátterében a Király-hegy fehérlik még néha nyáron is. Ott a kis faluban láthatta volna kékszemű Zuskáját, amint épen a menyasszony-táncát járta. Hogy örülhetett volna szegény Janó, ha láthatta volna, milyen szép az ő Zuskája koszorúsán, fehér ruhában. De jó, hogy nem látta! Így legalább még szíve utolsó dobbanásával is boldogan gondolhatott a hű-

telenre, mikor a véletlenül nyakára hurkolódott átalvető megfojtotta ott helyben egy pillanat alatt, hol másodnapig ült halálra váltan az epreskút mellett, a pázsitos árokparton, büszkén, peckesen, nekidülve üveges kasztpija támlájának, mint egy trónusán ülő zsindeyből faragott fakirályka.

Zuskát a lakodalmi tánc hevében nem nagyon hatotta volna meg a szegény Janó szomorú halálának híre. Inkább megkönnyült volna kissé a szíve a szoros pruszlik alatt arra a gondolatra, hogy már most a Styevo meg a Janó közt nem kerül verekedésre a dolog lakodalom után. De elbődült, mikor Janó anyja pár hét múlva, még kissé szipogva ugyan kedves fia halálán, kárörvendőleg orra alá tartotta a háromszáz fényes ezüst koronát, amit hiány nélkül megküldtek neki onnét, hol egyetlen fia pihen a örök álmát az r . . . i akácerdős temető szögletében.

Sirjánál most a kis kereszt, — mit bimbó nyilástól katangkoró hervadásig libapásztorok virágoznak fel minden szombat, — tárja két karját a Mátra kies tája felé. Arra, arra vágyott szegény kis tót. Azokon a kék hegyeken túl várta őt a boldogság, melyért egész rövid életén keresztül nyugodt reménnyel küzdött.

Miskolcnak negyvennyolcezer lakosa egyöntetű műveltségű, jómódjában önálló. A község gazdag, egységes territoriumán virágzó kereskedelme van. Ha az ilyen város vágyik törvényhatóság után, annak van értelme. De nincs értelme az olyan állapotnak, mely csak hatfelé szaggatott, választókkal elkülönített helyen lakó, munkaadóktól függő, szegénysorsu napszámos lakosságnak 70—100%-os községi póttadóval való megterhelésével tartható fenn.

Ezt újból is lelketlen s céltalan zsarolásnak minősítem.

Semper Idem.

Tilos a baksis.

Végre határozat! A biharmegyei közigazgatási bizottság hirhadt határozata a tisztviselők megajándékozása dolgában tudvalevően *Andrássy Gyula* gróf belügyminiszter elítélő nyilatkozatát provokálta az ország előtt. *Andrássy Gyula* gróf a bihari határozatra való utalással körrendeletben hívta fel az összes törvényhatóságok közönségét, hogy hatékony felügyeletet és ellenőrzést gyakoroljanak arra nézve, hogy a közigazgatási tisztviselők a közérdek követeléseinek rovására, a törvénnyel szemben a magánfelektől nyújtott ajándékok, anyagi előnyök és kedvezmények elfogadásától feltétlenül tartózkodjanak.

A miniszter körrendeletét itt közöljük, amint következik:

Az országgyűlés képviselőházában kérdés tárgyává tétetett; vajjon *Biharmegye* közigazgatási bizottsága által elvként kimondott ajándék elfogadás szabadsága a többi törvényhatóságokban a közigazgatási tisztviselőknél szokásban van-e?

Miként azt a képviselőházban is kijelenttem, azon álláspont, hogy a közigazgatási tisztviselőnek szabad ajándékot elfogadnia, *ellenkezik a közigazgatás kötelezettségével, a törvénybe és közérdek kívánalmaiba ütközik* s megingatja a közigazgatási tisztviselők pártatlanságába vetett, magasabb állami érdekek szempontjából is feltétlenül megkívánható bizalmat.

A közigazgatás tisztviselője ugyanis bírói teendőt is végez, minélfogva nemcsak függetlennek és részrehajlatlannak kell lennie, hanem függetlenségét és részrehajlatlanságát a legkisebb gyanútól is szigorúan meg kell óvnia, mert ha anyagi érdekeltsege a külső látszat szerint függő helyzetbe hozza egyesektől s alkalmat nyújt arra arra a feltevésre, hogy hivatalos eljárásában és intézkedéseiben nem a tárgyilagos pártatlan igazság, de egyesekkel szemben anyagi előnyökért gyakorolt kedvezés vezet, akkor a jogkereső felekben megrendül az állam rendjébe és a közigazgatás tisztaságába vetett bizalom s a hatóság iránti bizalmatlanság elégedetlen, és az államra nézve veszélyes elemeket teremt.

Minthogy az államrendnek az igazgatással és jogszolgáltatással foglalkozó köztisztviselők független és pártatlan eljárásába helyezett feltétlen bizalom és tisztelet képezi egyik lényeges támaszát és biztosítékát, felhívom a közönséget, hogy éber és hatékony felügyeletet és ellenőrzést gyakoroljon afelett, hogy a közigazgatási tisztviselők ebbeli minőségükben *magánfelek által nyújtott ajándékoknak*, vagy bármily című anyagi előnyök és kedvezményeknek

már az előadott köztekintetekenél fogva sem tűrhető és megengedhetetlen *elfogadásától feltétlenül tartózkodjanak*.

Ahol egyes tisztviselők részéről az ellenkező jelenségeket tapasztalná, azokat *szigorú vizsgálat tárgyává tegye* és az e részben vétkesnek talált tisztviselőkkel szemben a *törvény szigorával* járjon el.

Budapest, 1907. évi január 17.

Andrássy.

Védekezésem.

A január nyolcadiki közgyűlésen engem ért támadás ügyében beadott jogorvoslatom tartalma ez:

„Nagyméltóságú m. kir. Belügyminiszter Ur! Kegyelmes Uram!

Az 1907 január 8-án tartott közgyűlésen dr. Szél László városi ügyész napirend előtt felszólalt és személyem ellen legnagyobb alaptalansággal nyilvánvalóan azért, hogy a napirenden levő Vihnye fürdőre vonatkozó bérleti szerződés ellen történt erős állásfoglalásomat népszerűtlenné tegye, — durva támadást intézett.

A közgyűlés a felszólalást felállással való szavazás után tudomásul vette.

Ezen határozat ellen törvényes határidőben és módon fellebbezéssel élek a következő okokból:

Ez ügyben az elnöklő főispán, Lits Gyula többrendbeli szabálytalanságot és törvényteleniséget követett el, s a sérelmes határozat ezeknek folyamánya. A főispánnak a felszólalót első sorban rendre kellett volna utasítania, ezt nem tette, a rendutasítás eredménytelensége esetén felszólalótól meg kellett volna vonnia a szót, ezt az első szabálytalanság miatt már nem tehettem.

A személyes támadás folytán annak befejezése után felszólalni akartam védekezésem előterjesztése végett, az elnöklő főispán azonban ezen kétségtelen jog gyakorlásában megakadályozott azon megokolással, hogy az ügyrend szerint napirend előtti felszólalás vita tárgyává nem tehető, a védekezést a felszólalás meg nem engedésével lehetetlenné tette. — Ez a második és már súlyosabb szabálytalanság volt. —

Annak ellenére, hogy szavazást senki sem kívánt, azt mégis elrendelte. Ez már az 1886. XXI. t. c. 49. §-ába ütköző törvénytelenység.

A szavazást arra rendelte el, hogy a közgyűlés tudomásul veszi-e a napirend előtti felszólalást, vagy pedig vita tárgyává teszi, ahelyett, hogy a szavazást arra rendelte volna el, vajjon a közgyűlés tudomásul veszi-e a felszólalást, vagy pedig nem. Ez a harmadik és felette súlyos szabálytalanság volt, melyet a főispán ez ügyben elkövetett.

A közgyűlésnek nem lévén megadva a lehetőség arra, hogy a tudomásul nem vételt mondja ki, kénytelenségből az ügyrend meg nem sértése érdekében a tudomásvétel mellett szavazott.

Dr. Szél László városi ügyész támadásának nem személye, hanem az általa elfoglalt állás adott súlyt. Jogorvoslattal azért élek, mert a közgyűlésen az engem megválasztott közönség képviselőjében voltam jelen s tartozom az engem megbízott közönségnek azzal, hogy a személyemben őt érő és megalázó támadás orvoslását kér-

jem különösen azért, mert az elnöklő főispán ténykedése és az egész szituáció azon feltevésre jogosít, hogy a támadás az elnöklő főispán tudomásával és hozzájárulásával a tisztviselői kar részéről tervszerűen és megfontolva céloztatott.

Tisztelettel kérem Nagyméltóságodat hogy a szabálytalan eljárás következményeként mutatkozó határozatot megsemmisíteni, a törvényhatósági bizottságot pedig utasítani méltóztassék, hogy a személyes támadás ügyében védelmem előterjesztése után újból és szabályos módon hozzon határozatot abban a tekintetben, hogy tudomásul veszi-e dr. Szél László felszólalását vagy pedig nem. — Egyben arra is kérem Nagyméltóságodat, hogy Lits Gyula főispánt figyelmeztetni méltóztassék arra, miszerint elnöki teendőinek ellátása körül jövőben a szabálytalanságoktól és törvényteleniségektől tartózkodjék és minden esetben a szigorú igazságosság és tárgyilagoság álláspontjára helyezkedjék, mert csak így remélhető az, hogy az általa képviselt állami hatalom tekintélyét esorbittatlanul fenntartani tudja.

Maradtam Nagyméltóságod alázatos szolgája

Wagner László dr.
hatósági bizottsági tag.

Tényként állapítom meg azt, hogy a közgyűlési jegyzőkönyvnek ide vonatkozó része a valóságtól eltér. Ezzel később foglalkozni.

Wagner László dr.
hatósági bizottsági tag.

KIS KOMÉDIÁK.

Levél.

Kedves Édesapám!
Irok ismét neked
e görbe országból
egy rövid levelet.

Rövid lesz mondhatom,
hanem azért velős.
Készülj el mindenre
atyám és légy erős.

Veszély fenyegeti
egyetlen fiadat
lövövik bármikor
s utódod nem marad.

Mert nálunk mostanság
az a divat járja:
lövöldöz mindenki,
ha ép keze s lába.

Lövöldöznek mindig,
mindenütt s mindenér',
hálaistenkedhet,
akit golyó nem ér.

Durrog a revolver,
karabély és puska.
Hangos a szavuktól
kávéház és utca.

Én sem maradhatok
ki e mulatságból.
Ha már mindenki löv
nem maradok hátul.

Kérek sürgönyileg
ötven koronákat

A közvagyonnak nyilvános árverés útján való értékesítése általános szabály. A tö vény kivételt csak akkor enged, ha a megkísérelt árverés sikerre nem vezetett, vagy a magánuton való értékesítést a közérdek javasolná. Ezeknek az eseteknek azonban egyike sem forog fenn. Ellenkezőleg a most szerzett tapasztalatok azt igazolják, hogy az ilyen értékesítés nagyon veszedelmes.

Az ár érés legjobban biztosítja a versenyt, ez a legtisztább eljárás. A város maga csinálja meg az ár érési feltételeket, maga határozhatja meg azt az árt, amelyen alul nem adja a földöt.

Az eladás ellen felhozott érvek nagyon gyöngék és nagyon örvendenék, ha ezt tárgyilagos alapon a kivitelig nyilvánosan vitathatnánk meg a tervet ellenzőkkel.

Tessék az érvekkel előállani.

A város polgárai foglalkozzanak a megvétel gondolatával, mi már március hó elején kész és elfogadható tervet fogunk adni.

A Pató Pál ur politikájával szakítanunk kell. —

Az erdészeti főiskola.

Mindannyian tudjuk, érezzük, hogy ennek a főiskolának máshova vitele városunkra nézve nemesak nagy erkölcsi és anyagi kárral járna, de valósággal csapás lenne. Ezt azok sem tagadják, akik az áthelyezést országos és tudományos szempontból szükségesnek gondolják.

Ebből a tényből önként következik az a kötelesség, hogy városunknak az áthelyezés ellen egyöntetűen kell állást foglalnia. Kétségtelen azonban az is, hogy a főiskola tanárainak ezzel a kérdéssel, ha már fel van vetve, a főiskola érdekei szempontjából kell első sorban foglalkozniok s ha ebből kiindulva velünk egyet nem értenek, ezt bűnül felelni nem lehet.

Vajjon tudományos, országos szempontból a főiskola áthelyezése kívánatos-e? oly kérdés, amely tisztázva még sehogyan sincsen. Ezen már lehet vitatkozni s nagyon szűk keretekben vitatkozni is. Ebben a kérdésben dönteni a város közönsége tényleg nem hivatott. Ez annyira szakkérdés, hogy lapunkban ezzel mi sem foglalkozhatunk.

Azt, hogy e kérdésben egyesek talán önös tekintetek által is vezéreltetik magukat, mi állítani nem merjük, mert az erdészeti főiskolának ugyszólván egész tanári kara az áthelyezés mellett van és habár ez a vélemény helyességét még nem is igazolja, de mindenesetre azon felfogásra kötelez, hogy a nyíltan vallott meggyőződésnek komoly alapja van.

Tény az, hogy az áthelyezést sürgetőknek még nem sikerült meggyőznie még azokat sem, akik szintén országos és tudományos szempontból más véleményben vannak. Az a vélemény, mely ellenünk szól, még csak a hangulatok stádiumában van és annyira új, annyira kisebbségben

van, hogy aggodalomra ok még nem lehet. Egy-két ujságcikk, néhány memorandum s egynehány tekintélyes ember egyéni véleménye az országos köz- és szakvéleményt pótolni nem képes.

Ami kárunkra ez a kérdés csak akkor dőlhet el, ha a mienkkel ellentétes vélemény az egész országban általánossá válik s az egész közvélemény a hova helyezés kérdésében is megállapodásra jutott. Ily kérdésekben könnyelműen dönteni nem szoktak s ha meg is volna erre a hajlandóság, ellensúlyozni nem nehéz. Az ősi hagyomány, tekintélyes kormányok ténykedései, az állami háztartás egyensulya a törekvéseknek útját állja.

Egyszóval a dolog nem veszedelmes. A megnyilvánult vélemények még mozgalomnak sem minősíthetők. Egy eszmecserevel állunk szemben, melynek nagyobb fontosságát tulajdonítani, minth a milyennel bír, saját érdekünkben nem szabad, mert a vaklárma sohasem üdvös s ha mi az ellensúlyozásra helytelen eszközöket választunk, csak tápot és erősséget adunk a más irányban gondolkozóknak. A város közönségének be kell bizonyítani azt, hogy a főiskola igazán jó helyen van s hogy városunk érdemes a támogatásra; ezt legjobban azzal tudja beigazolni, ha a modern felfogásnak, a haladásnak minden irányban utat nyit. Ez az egészséges, új szellem lesz a leg-erősebb védőbástyánk. Ott kell kezdenünk, hogy a vélemény nyilvánítás szabadságát tiszteljük, a véleményeket mérlegeljük s a jót elfogadjuk, az ellenkező véleményben levőket érvekkel igyekezünk meggyőzni.

A törvényhatósági bizottság által a multban követett irány nagyon szerencsétlen volt s csak arra alkalmas, hogy gyűlölködést ébresszen. Ez nem az az út, melyen haladva célunkat elérhetnők. Tessék érvekkel, a város közönségéhez méltó alapossággal harcba szállani.

Az emlékirat most sincs helyesen kezelve, amit részben a főiskola rektora érvekkel frappans módon bizonyított be. A megfelelő kiigazítás elmaradásának az az eléggé el nem ítéhető eljárás volt oka, hogy a jogos kritika elől titokban tartással el lett vonva. Így eshetett meg csak az, hogy a közgyűlés olyan emlékiratot fogadott el, melylyel lényegében ugyan egyetért, részleteiben azonban nem. Egy egész közgyűlés hallgatásra volt kényszerítve a tájékozottság hiánya folytán és az állásfoglalást még az emlékiratot szerkesztő bizottság tagjai sem tudták úgy megokolni, amint kellett és lehetett volna.

Az emlékirat elbírálása most már elkésett s ezzel foglalkozni azért sem akarunk, mert: „a várost attól a folytonos lidércnyomástól, mely a kérdés hosszas napirenden tartása által a városra nehezedik és fejlődését megakasztja (?) megszabadítani s a folytonos izgalmat okozó kérdést, mely főiskola fejlesztését is károsan befolyásolja, a napirendről levenni“ akarjuk mi is, hogy az emlékirat szavaival éljünk.

Levél.

(Egy polgártársunk közleménye.)

Tisztelt Szerkesztő úr!

A Selmebányán lakó kultúremler igényeiről olvastunk sorokat. Az igények kielégítésére vonatkozóan azon sorok írója csak elméletet adott, a gyakorlatban való

kivitelre szolgáló utmutatás nélkül. Adós maradt a cikkíró a móddal, az alap kimutatásával, hogy miként volna a vígadó, a színház, rendes téli fürdő, vízvezeték, csatornázás, általában a város külsejének a rendbehozatala létesíthető, kivihető.

S e miatt az a gyanum támadt, hogy a t. cikkíró úr azon emberek soraiból való, kik megszokták a kulturális intézményeknek az előnyeiket azok terheiben való részese-
sedés nélkül igényelni.

Talán póttadóra gondolt?

Ne vegye senki kicsénylésnek, ha városunk jelenlegi helyzetét ezzel a mondással festem: „Fenn az ernyő, nincsen kas.“ — Ugy teszünk, mint az a birtokos, ki szigorú erkölcsű és takarékos elődeitől nyert vagyonának az elpocsékolása után tulzott, másoktól irigyelt fényűzést akar folytatni, vagy az a háziasszony, ki szűkös polgári jövedelem mellett nagyúri háztartást visz. Az ilyenek magukat a tönkbe kergetik.

Ugy hiszem nemes városunk is a tönk felé halad.

Nem elég kívánságokkal fellépni. Józan és komoly takarékoság betartásával mindenek előtt alapot kell teremteni a kor igényeinek megfelelő intézmények létesítéséhez, mert ha a közterhek emelésével akarjuk ezeket megvalósítani, fővényen építünk s a csődöt siettetjük.

Sajnos korunk kórja a nagyzás.

Két évtizeddel ezelőtt a városház épülete elég volt hivatali helyiségekül, s inkább kongott, mint zsúfolt volt. S ma? Akkor a póttadó 170% volt. A polgárság ingyen kapott épületfát. S ma? Bizony „szomorú statisztika“ szól erről.

Komolyan el kell határozunk s haladéktalanul foganatosítanunk a vihnyei fürdő, a ház- és földbirtokok eladását. Ezeknek az értéküket pedig nem fényűzési intézményekbe fektetni, — melyeknek az előnyeiben a város lakosságának legfeljebb 20%-a részesül, hanem mindenekelőtt a németi szélesvágányú vasutat kell kiépítenünk. Ezzel a vasutal nemcsak az általános életszükségletek beszerzésén könnyítünk, hanem nagyot lendítünk a város felvirágoztatásán azáltal, hogy a közvetlen összeköttetést létesítvén, kiváló szép vidékünk balzsamos levegőjét, mely a fővárosiak és az alföldiek üdülni vágyó tömegére örökké vonzóan fog hatni, könnyen megközelíthetővé tesszük.

De, — venio nunc ad gravissimum. A gravament nem a dolog kivihetlenségében, hanem a hozzá fűződő álszeméremnek s egyesek létérdekeinek érintésében látom.

Lelketlenségnek rovom fel tizenhét ezer lakost számláló városunk tiz százalék intelligenciájának, s törvényellenes zsarolásul az országos közigazgatásnak, hogy hat összetakolt községnek négyötöd részében nap-számosból álló lakosságát egy szükség felett való köztörvényhatóság terheinek a viselésével nyomoritja.

A nagy cédulán hirdetett kis komédiának a szereplőit helyi szükségünknek megfelelően állítsuk be s a törvényhatósági fiktív autonómiát vonjuk ki egy idegen tényező, a főispáni méltóság büvköréből. Helyezkedjünk egy kisebb hatóság, egy szolgabírói hivatal hatásköre alá. Lépjünk a községi előljárárság vezetésével a megyei közigazgatás szervezetébe. Mi a belváros mint nagyközség, az annectált „külutczák“ mint kisközségek.

egy jó revolverre
mit csak Kirner gyárthat.

Sőt ugy veszem észre,
hogy ez már kevés lesz
nem üt elég sebet,
a hangja senkies

Ágyúval lövök majd
derüre borúra.
Küldjél hát pár ezret
egy jó — Krupp ágyúra.

Addig mig egy golyó
jól kupán nem talál
csókol hű fiacskád

Balekky Aladár.

HIREK.

— **Személyi hir.** Istvánffy Gyula a breznóbányai állami fiu és leány polgári iskola igazgatója mint miniszteri biztos héten látogatta meg a szt. Vincerendi apácák vezetése alatt lévő polgári leányiskolát. Az egyes osztályokban Szántorisz Ferenc igazgató kalauzolta a miniszter képviselőjét, aki a növendékek feleleteiből meggyőződött a tanítás helyes menetéről.

— **Áthelyezés.** Toperczer Elek okl. bányamérnök, kamaraházi számtisztet a pénzügyminiszter saját kérelmére ugyanazon minőségben Sóvárra helyezte át.

— **Megsemitették a városatya választást.** Mult évi december 6-án volt tudvalevőleg az új várososatya választás, amelyen Herrmann Miksa, Wagner L. dr., Ungár K. dr., Guba Pál, Králik Károly és Fekete István választattak meg thatósági bizottsági tagokul. Az egész választás ellen, miután az nem a törvényszerint két, hanem csak egy szavazat-szedő küldöttség előtt történt Hidvéghy Árpád béalábányai plebános felebbezéssel élt s a választás megsemitetését kérte. Az igazoló választmány f. hó 29-én tárgyalta a felebbezést, s ennek felfogását elfogadván az egész választást megsemitette. Ugy értesültünk, hogy az igazoló választmány ezen határozatát az állandó bíráló választmányhoz megfelebbezik.

— **Az Erdősi emléktáblára** újabb a következő adományok érkeztek: A magyaróvári kegyesrendi társházból: Rappensberger Vilmos, Panek Ödön 5—5 kor.; Palkovics Károly, Schwerer István, Anda Gyula, ifj. Manninya János, Cseresnyés Ignác, Manninya Emil, Timina Zoltán, Sirkovszky Sándor 1—1 kor. Összesen 22 kor.

A privigyei kegyesrendi társházból: Rózsahegy János, Szigeti János, Pasa Endre 2—2 kor.; Márki Ferenc, Kövessy Kálmán 1—1 kor. Összesen: 8 kor.

A trencsényi kegyesrendi társházból: Krasznaynszky Károly 2 kor. 50 fill.; Janovszky László, N. N., Paulik József, Muszkalay Antal, Mráz Aladár, Löffler József, Némethy Károly dr. 1—1 kor.; Treszkony János 50 fill. Összesen: 10 kor.

A váci kegyesrendi házából: Halpi László 2 kor. 10 fill.; Pachinger Alajos dr., Arányi Béla, Harang József, Szabó József, Kövesi Lajos, Agárdi László, Kontraszti Dezső, Bartha György, Alter Béla, Vincze László, Wagner Lajos, Csósz Imre dr.; Landveg Mihály 1—1 kor.; Schüssler Albert 90 fill. Összesen: 16 kor.

A kozsvári kegyesrendi ház 2 kor.; Paray Imre, jegyző (Dévaványa) 1 kor.; Pal-

lavinci György ögróf (Budapest) 20 kor.; Selmecről: Zemplén Géza dr., Tomcsányi Pál 1—1 kor.

Multkori kimutatásunk: 110 kor. 60 fill.
Mai kimutatásunk: 81 kor. — fill.

Összesen: 191 kor. 60 fill.

— **Kiküldés tanulmányuttra.** Balázs Istvánt a főiskolán a vaskohászati tanszék asszisztensét a m. kir. pénzügyminiszter tanulmányuttra küldötte ki. Balázs f. évi március hó elsejével kezdi meg utazásait, s elsöben is a vajdahunyadi és diósgyöri vasműveket fogja tanulmányozni. Balázs helyébe mint értesülünk Gumann Aladár vaskohógyakornokot nevezte ki a pénzügyminiszter asszisztensnek.

— **Veszedelemes haszontalankodások.** Megbotránkoztató a helyzet Selmecbányán az életbiztonság dolgában. Nap, mint nap, fényes nappal, este, éjszaka durrog a revolver, apuska, lövöldöznek a berugott emberek, éretlen fiatalok, s még éretlenebb „öregok”. S a polgárság? Békén türi a helyzetet. Szemethúny éjjeli nyugalmának háborgatói előtt. Ez azonban nem mehet már így tovább. Követeljük, hogy a rendörség erélyesen járjon el a veszedelmes haszontalankodókkal szemben s hisszük, hogyha így tesz, végrevalahára véget vet ennek a tarthatatlan állapotnak. Egy-két szigorú büntetés észretéríti a duhajkodókat, s nem fog megtörténni olyan sajnálatos eset, mint a mult hét péntekjén, hogy egy főiskolai hallgatót volt kollegája csupa passióból, mulatozás közben revolverrel megsebesített a Hungáriában. Szerencse a szerencsétlenségben, hogy a sebesülés könnyebb természetű. A lövés vállon találta a főiskolai hallgatót, s a golyó nemesebb részt nem érintve keresztülhatolt az ifju testén, s a háton a bőrben akadt meg. A sebesültet azonnal ápolás alá vették, a sebet orvossal bekötöztették. Másnap az orvosok megtalálták és kivették a golyót a sebből. A sebesült most már teljesen jól érzi magát, s rövid időn belül teljesen felépül. — A részegség nem mentesít az ilyen komisz ítempök büntetőjogi következménye alól. Ezt ajánljuk a tisztelt veszedelmesen haszontalankodó urak figyelmébe.

— **A féláru vasutijegyek általánosítása.** Anélkül a mozgalomnak, mely már régi idő óta célul tűzte ki, hogy a nem állami tanárok és tanítók is féláru vasuti jegyet kapjanak, úgy látszik, mégis meglesz a kívánt eredménye. Mint értesülünk, a kultuszminiszter jól megokolt átiratában megkérte a kereskedelemügyi minisztert, hogy a nem állami tanárok és tanítók részére is engedélyezzen féláru vasutijegyek váltására jogosító igazolványokat. A ker. miniszter szakvéleményt kért a Máv. igazgatóságától, amely megadhatónak ítélte a kérést.

— **Halálozás.** Folyó hó 18-án elhunyt Nagyszébenben Bernhardt Vilmos nyugalmazott m. kir. állami tisztviselő, volt 1848—49-iki honvédfőhadnagy. Az öreg urat sokan ismerték Selmecen is. Öcsese Bernhardt Gyula gyászolja.

— **A nyolc órai zárás.** A kereskedelmi üzletek alkalmazottainak régesrég az volt már a legfőbb óhajtásuk, különösen a fűszereseké, hogy ök, kik tulnyomó részben megszakitás nélkül állanak munkában késő estig, legalább esti nyolc órától valjanak szabaddá a robot alól s a napi mun-

ka után legalább egy kis időt fordíthassanak pihenésre. Az üzlettulajdonosok egy kivételével helyesnek találták ezt az újítást, s a kereskedelmi alkalmazottak által közzétett ívet aláírták. Az újítás már a jövő hónapban életbelép.

— **Gyáripari vállalat.** Selmecbányán mint értesülünk új vállalat, egy fehérneműgyár van alakulóban. Az előértekezlet szombaton d. u. 3 órakor lesz Ungár Kálmán dr. ügyvéd lakásán.

— **A „Podhragyay Pál”-féle jubiláló ünnepély bizottsága** f. évi február 3-án (vasárnap) d. e. 11 órakor ülést tart, melyre a meghívók holnap küldetnek szét.

— **A F. M. K. E. gyűlése.** A F. M. K. E. évnegyedes gyűlése, mely a csorbatói közgyűlés óta először gyűjtötte össze az igazgató-választmány tagjait, nagy érdeklődés mellett tartatott meg. A gyűlésen megjelent Markhot Gyula főispán is és vidékről Boldis Ignác felső keresk. iskolai igazgató, a Fmke turóci választmányának ügyvezető alelnöke Turócszentmártonból. A gyűlés főtárgya az elnökség időszaki jelentése volt, melyből megtudjuk, hogy az elmúlt negyedévben 13 egyesületi tag halt meg s 21 belépett (köztük Edelsheim Gyulai Lipót gróf elnök 1000 korona alapítvánnyal).

Az egyesületnek vagyona 5441-29 korona készpénz és 114,800 kor. értékpapir, melyeket a kir. postatakarékpénztár kezel. Serly Sándor mohácsi járási orvos 2400 koronát hagyományozott az egyesületnek. Néhai Kurálszky Márton csermendi plebános 6000 koronás hagyományát pörrel támadták meg. Behajthatatlan tagdíjak címén 386 koronát kell leírni. Az árvai és lipotói választmányok anyagi ügyeit a központi iroda teljesen rendezte s az ideglenesen szünetelt királylehotai óvoda 1907. január 15-én újra megnyílik. Az egyesület elnöksége a vallás- és közoktatásügyi miniszternél feljelentette a budapesti Sziklai S. céget, mert a cég osztrákgyártású és német felírással játékszereket szállított. Az egyesület az 5000 korona népkönyvtári államsegélyből 8 új népkönyvtárat szervez: Moesonokon, Léván, Királylehotán, Apátfalván, Magasmajthényben, Nagyszalotnán, Svedlőren és Alsóhámoron s azonkívül 1200 koronát fordít a fenálló népkönyvtárak anyagának szaporítására.

Az egyesület által kezdeményezett honvédelegénységi népkönyvtárak eszméjét immár a Muzeumok és Könyvtárak Országos Tanácsa is magáévá tette. — Az egyesület munkaprogramjába fölvette a tótajku iparos tanoncoknak magyar vidékre való telepítését s husz tanoncot már el is helyezett.

Az igazgató-választmány az elnökségi jelentés tudomásul vétele után elhatározta, hogy az egyesület nagy díját, a 200 koronás Thuróczy Vilmos jutalomdíjat, a melynek kiadása ellen a csorbatói közgyűlésen némi aggályok merültek fel, mégis kiadja a jutalmazásra ajánlott Veszeli Imre ruttkai tanítónak, hogy a nyitra-, bars-, hont-, nógrádmegyei magyar-tót nyelvhatáron 200 elemi iskola két-két tót anyanyelvű, de magyar nyelv megtanulásában elismerésméltó haladást tanusított tanuló számára jutalmul megrendeli az „En Ujságom” című ifjusági lapot. Majd a beérkezett kérévényeket intézte el a gyűlés és a beszélter-

cebányai Hazafias Olvasmányokat Terjesztő Egyesületnek 200 kor., a Trsztenai Magyar Műkedvelői Körek 100 kor. segélyt, a tótpelsői és nagylibercei evang. egyházközségek híveinek pedig, a magyar isteni tiszteletek behozatala céljából, magyar énekes és imakönyveket engedélyezett.

Végül az egyesület elhunyt pénztárnoka, Mercáder Ede helyére az igazgató-választmány Ocskai László városi pénztárost helyettesítette, aki tekintettel arra, hogy az egyesület egész vagyont a kir. postatakarékpénztár kezeli s így a pénztárosnak legfőlegbe csak a számviteli ellenőrzés képezheti feladatát, minden tiszteletdíjra való igény nélkül vállalta el ezt a tisztséget.

FARSANG.

A polgári dal- és zenekör február hó 9-én a városi Vigadó termében saját pénztára javára táncal egybekötött hangversenyt rendez, a következő műsorral: 1. Cherubini L.: »Nyitány« a »Vizhordó« operából. Előadja a zenekar. 2. Gróf Zichy Géza: »Rákóczi-kar« a »Nemo« c. dalműből. Előadja az énekkar. 3. »Tréfás monológ.« Előadja Csorba Ödön. 4. Mácsai Sándor: »Csokonai dalok.« Előadja az énekkar. 5. a) Marcus: »Andante.« b) Eilenberg Rikárd: »Huszárok

támadása.« Előadja a zenekar. 6. Szt. Gály Gyula: »Üdvözlőkör« zenekísérettel. Előadja a dalkör. — Kezdeté este 8 órakor. Belépődíjak: Karzati számozott hely 2 kor. Földszinti ülőhely 2 kor. Ifjusági személyjegy 1 kor. Családjegy 3 személyre 5 kor. Egyleti tagok és azok családjainak a földszinten személyjegy 1 kor.

Szerkesztői üzenetek.

Kéziratokat nem adunk vissza, névtelen levelekre nem válaszolunk.

Barna kislány. Most jövünk rá, hogy nem értettük meg egymást. Ugy látszik, hogy ez a megmemértés az oka a magácska haragos »szakítás«-ának, s annak a szomora érzés okozásnak, amellyel bennünket illatos levélpapirjai élvezésétől megfoszt. Nem is gondoltuk, hogy ilyen aprehenziós természetű. Pá!

Z. J. Az emlékiratot csak kedden délben kaptuk, leközlése annak terjedelme miatt már lehetetlen volt, most ugyanazon okból nem tehetjük és a második bekezdéssel sem akarunk ellenkezésbe jönni. Nem köszönjük, mert ezt kikötötte, de kérjük, hogy jövőbeu olyan dolgot ne adjon, amit megköszönünk nem szabad. A titkos összeköttetéseket nem szeretjük.

4 drb. selmeci takarékpénztári részvény 1906. évre eső osztalékkal együtt darabonkint 1100 korona árban eladó. Bővebbet a Népbankban.

APRÓ HIRDETÉSEK.

I. negyedben 16 számú ház jutányos áron eladó. Bővebb felvilágosítás özv. Gyurkovitsnál.

Aki tartós anyagból házilag készült **gyermek-, leány- vagy női fehérneműt** beszerezni óhajt, forduljon hozzám, mert **saját fehérnemű varrodámban** minden szakmába vágó cikkeket a leggondosabban készülnék.

Sümegh János.

Lakásokat, butorozott szobákat a legbiztosabb eredménnyel közvetít a »Selmeci Újság« apróhirdetés rovata.

Ajánlatokhoz, melyek valamely jelige alatt küldetnek a kiadóhivatalba, ne tessék eredeti okiratokat mellékelni, mert érettség semmiféle felelősséget nem vállalhatunk. Azokat az ajánlatokat, és leveleket, melyeket az apróhirdetés megjelenésétől számított 4 hét alatt cizmettjük el nem visz, a kiadóhivatal megsemmisíti

Figyelemre méltó! fehérnemű varrodámban készült férfi ingek, lábravalók és turista ingek a legtartósabbak! Sümegh János.

MINDENNEMŰ

Fehérnemű és kelengye varrását elvállalja.

HELYBEN és VIDÉKRE. PEKAROVITS GYULÁNÉ

Selmecbánya, Erzsébet-utca 77. szám.

A nagyérdemű közönség szives tudomására hozom, hogy a

„Selmeci Újság” nyomdája

már megkezdte működését.

A nyomda készít mindennemű nyomtatványokat, ugymint: műveket, lapokat, hivatali, ügyvédi, üzleti nyomtatványokat; levélpapírokat, eljegyzési kártyákat, diszes bál meghívókat, falragaszokat, névjegyeket stb. a legmodernebb, legizlésesebb kivitelben, gyorsan és pontosan, a legjutányosabb árak mellett.

Felkérjük lapunk t. olvasóit, bárátaikat, hogy nyomtatványaikra vonatkozó becses megrendeléseikkel is sziveskedjenek a

„Selmeci Újság” nyomdáját fölkeresni.

A mélyen tisztelt közönség becses pártfogásába ajánlja magát

kiváló tisztelettel

Grohmann Gyula,

könyvnyomdatulajdonos.

Zárda épület.